

Tefrika -1: Dipsiz Kuyu / dedektif hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy, Romanlar

написано kitapcy | 23 января, 2025

Tefrika -1: Dipsiz Kuyu / dedektif hikaye TEFRIKA-1: DİPSİZ KUYU

Sonunu bilen kahraman olur mu? Ne alâka?.. Kaybetmeyi bilen, bile bile koşar mı sona?.. Ona göre almaz mı gardını? Cinayet masasının kahramanları da bilmeden yaptılar bu zamana kadar finallerini. Kaybettikleri, kazandıklarının yanında fazla olsa da her adımda tecrübe koydular ceplerine. Hem kazanacağını bildiğin çatışmaya savaş denir mi? Anın tadını çıkarmak, korkmak, üzölmek, gülmek duyguları iliklerine kadar hissetmek, canlı kanlı yaşamak... Yoksa insanlık mı kalırdı geriye...

Ter yüzünden tişörtü sırtına yapışan Cengiz, İzmir'in kavuran sıcağında Kemeraltı Çarşısı'na söylene söylene indi. Başkomiser nişan yüzüklerini en yakın kuyumculardan almak yerine sırf çocukluk arkadaşı Ali'yi göreceğim diye katlandı bu eziyete. Eski dostuyla yaptığı koyu sohbet ve içtiği buz gibi limonata unutturdu çektiği çileyi. Anıları hatırlayıp güldüğünde buraya kadar çekilen zahmete değmişti doğrusu. Dostunun yanından ayrılmak üzereydi ki, Evren telefonla ihbar aldıklarının haberini verdi. Kendisini telefonla arayan Komiser Yardımcısı, Konak meydanından alacağını söylediğinde, zaman kaybetmeden kendini tekrar İzmir'in sıcağına teslim etti. Hızlı adımlarla yürüdüğü asfalttan çıkan buharlar insanlarla alay edencesine dans ediyordu adeta. Özel bir işi için izin isteyen İlker'e söylendi sigarasını yakarken.

Çöplerini sağa sola savuran insanlardan nefret ederdi. Bir iki fırt daha çektiği sigarasını çöp kutusuna atarak ve yürümeye devam etti. Buluşacakları noktaya vardığında Evren gelmiş bekliyordu. Biner binmez ok gibi fırlayan araçta arkasına yapıştı adeta, emniyet kemerini daha bağlayamaya fırsat kalmadan lastiklerin cıyıklama sesi yankılandı caddede.

Evren, Savcı ve Olay Yeri İnceleme ekiplerinin çoktan cinayet mahallinde gerekli araştırmaları yapmaya başladıklarını söyledi. Kemer bağlama işleminden sonra rahatlayarak havalandırmadan süzülen soğuk havanın keyfini çıkarmaya koyuldu.

Olayın geçtiği yer İzmir'in belâlı semtlerinden Kuruçay'dı. Romanlardan oluşan çoğunluğun içinde, uyuşturucu satıcıları, gaspçılar, kapkaççılar, bağımlılar, hırsızlar ve insanlıktan nasibini almamış caniler yer alıyordu. Kuruçay, normal hayat sürenlerin sadece adını bildikleri, polisin bile zorunlu olmadığı durumda uğramadığı, izbe evlerde küflü yaşamların sürdüğü ayrı bir dünyaydı. Cinayet masasının kahramanları yeni serüven için yelken açmışlardı buraya.

Evren'in suratından okunan gerginliği merak eden Cengiz sebebini sordu.

Derin bir nefes alıp yaşanan acı olayı anlatmaya başladı Komiser Yardımcısı.

Devresi olan Egemen, Boğaziçi Polis Karakolunda görevliydi. Arkadaşı bir akşamüzeri devriye attığı sırada telsiz çağrısıyla yönlendirilmişti Kuruçay adresine. İki memur ağır ilerledikleri mahallede kaldırımında oturup bira içen adamın

saldırısına uğramıştı. Fırlattığı şişe ekip otosunun kapısında patlaması Egemen'in sonunun başlangıcı olmuştu. Bir anlık şaşkınlığa uğrayan Polis Memurları araçtan indiğinde adam kaçmaya başlamıştı. Egemen, şüpheliyi köşe başına kadar kovalamış, çıkmaz sokakta kıştırırmayı başarmıştı. Aralarında yaşanan arbedede adamın bıçakla saldırısına karşı koymaya çalışırken ağır yara almış ve elinden kaçırmıştı. Genç Memur kaldırıldığı hastanede yoğun bakıma alındığında, olay yerine birçok polis sevk edilmişti. Aramalar sonucu kaçan şüpheli şahıs bir evde kısıvrak yakalanmış ardından çıkarıldığı mahkemede de tutuklanmıştı. Egemen ise hastanede yaşam savaşını sürdürmeye devam ediyordu. Hayati tehlikeyi atlatmasına rağmen tedavisi devam etmekteydi ve eski sağlığına kavuşmasının zor olduğunu söylüyordu doktorlar. Kahramanlığının bedelini ağır ödemişti Egemen.

Evren yaşananları hatırladıkça acısı tekrarlıyor sesinin titremesine de engel olamıyordu.

Sessizlik çöktü yolun devamında. Evren yaşananlardan dolayı önyargılıydı bu insanlara. Yokuştan çıkarken sıvaları dökülmüş, renkleri solmuş müstakil evlerin dağınıklığı ve az sayıdaki göze batan eski apartman daireleri, çarpık yapılanmanın izlerini taşıyordu. Bu yaşam onların seçimi olmadığı için dış dünyaya kapılarını mühürlemişlerdi. Çocukluğu rafa kaldırılan gençler erken yaşta kirleniyorlardı. Çöken geceyle hayatlar ışıldamaya başlardı burada. Geride bıraktıkları mahallenin sokak köpekleri bile kendi yazdıkları hayatı yaşıyordu bu semtte.

Cengiz kolundaki saate baktığında neredeyse öğlen olmak üzereydi. Bir hayli sakin olan sokaklarda, kapı önlerinde oturan kadınlar işleniyor, sokağa salınmış ayakları çıplak çocuklar da top peşinde koşturuyorlardı. Camları filmlili aracın içinde fark edilmeseler de kendilerini süzen gözlerdeki nefreti hissedebiliyorlardı. Tırmandıkları sokağın sonunda insan topluluğu karşıladı onları. Meraklı kalabalığı evden uzak tutmak için çevrilen sarı 'Olay Yeri' bantlarıyla çevre güvenliği sağlanmıştı. Duvar kenarında bekleyen mahalle gençlerinin yüzünde polislerden tiksinti duyar bir görüntü vardı. Kuruçay'a yerleşen öfke ruhlara işlemişti resmen. Sözlü tacizlere aldırış etmeyen ekipler işlerine konsantreydi.

Duvar kenarına park eden siyah Megan'ı fark ettiklerinde odak noktaları değişti gençlerin.

Evren kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı, Amiri sakin kalması yönünde uyardı kendisini. Arabanın motorunu durdurdu ve inmek için kapının koluna uzandığı anda kalabalık hareketlilik kazandı.

Mahallenin kabadayıları aracın etrafını sarmaya başladığında, belanın ilk adresiyim diye bağırarak bir genç aralardan sıyrılıp öne çıktı. Zayıf ve çelimsiz haline rağmen kallavi bir havası vardı bu adamın. Mahallenin ağası bellemişti kendisini, Elindeki tespihi sallayarak kapının açılmasını bekledi.

Cengiz tespihli kabadayının aksine yanından ayrıldığı kişiye takıldı gözleri.

Buranın yaşamına ters düşen zengin bir duruşu vardı onun. Başkomiserin bakışlarını fark eden adam usulca kalabalığın içine karışarak ve gözden kayboldu. Tekrar dikkatini aracın yanındaki kabadayı bozuntusuna verdi.

Tişörtün kollarını omuzlarına doğru sıvadiğundan üst üste oluşmuş derin kesikler çarpıyordu göze, faça diyorlardı bu izlere, erkekliğin simgesi olduğunu düşünüp yaptıklarından büyük gurur duyuyorlardı. Psikopatlığın damgasıydı onlara göre...

Diğer mahalle sakinleri!nden farklıydı bu tespih sallayan tip. Hem buradan bir parça hem de aykırılık vardı. Belli ki lideri sayılırdı bu sürünün.

Evren araçtan indi ve dikilmekte olan kabadayıyla burun buruna geldi. Bir boğa gibi burun delikleri nefes aldıkça büyüyor ve küçülüyordu. Kendisini zapt etmekte güçlük çekiyor içindeki öfkeyi dizginlemeye çalışıyordu.

İkisini izleyen Cengiz çıyanlar dedi kendi kendine. İğreti eden görüntüsü, huzursuz ederdi insanı. Bu adamın da çıyandan bir farkı yoktu gözünde. Evren'in tüm kasları gerilmiş, uzun boyunun avantajını kullanarak tepeden bakıyordu önündeki çıyana.

"Ne işiniz var lan burada?" diyerek atıldı Kabadayı.

Hamle yapmak üzere olan Evren'i tutan Cengiz, Polis Memurlarına eliyle işaret ederek "Alın şunu! Ekip otosunda beni beklesin. Ne işimiz olduğunu anlatalım arkadaş!'" diyerek girdi araya.

Polislerin kolundan tuttuğu adam zorluk çıkarmadı minibüse götürülürken. Öfkeli bakışları daha da alevlenmişti.

Tehdit dolu bakışlara ve sövenlere aldırmayan Cengiz

kalabalığı itmeye başladı ve kendisine açtığı koridorda ilerledi, aynı boşluktan ekip arkadaşı takip etti kendisini. Eve girmek üzere hazırlıklarını yaparken göz ucuyla baktılar içeri, duvarlara sinmiş sigara, alkol ve kekremsi koku köhne hayatın izlerini taşıyordu. Virane evin açık pencerelerinden giren tozlar kırık eşyaların üzerini örterek sırdaşlık ediyordu. Birkaç eski eşyanın olduğu salon sade ve düzenli gözüküyordu. Olay yerinde deliller işaretlenmiş, fotoğraf çekimleri de neredeyse bitmek üzereydi. Cesedin otopsiye gönderilmesi için cinayet büro ekiplerinin son incelemeyi yapmaları bekleniyordu.

Olay yeri inceleme ekibinin amiri Komiser Serdar şehre kısa süre önce yerleşen Savcı Zafer ile konuşuyordu.

Cengiz de aralarına katıldı, sessiz ve içten bir selamlaşma seremoninin ardından Serdar elde ettiği bilgileri aktarmaya başladı, "Maktul, Ümit Başak, 47 yaşında, Yalnız yaşıyor ve işsiz, adam karın bölgesinden kesici bir alet ile öldürülmüş. Beş derin kesik mevcut. Yarı izlerini incelediğimde keskin bir bıçak olduğunu söyleyebilirim. Suç aleti kayıp... Ayrıca kafasında ceviz büyüklüğünde bir morluk var. Büyük olasılık ile ilk darbeyi kafadan alıyor devamında da yaralama geliyor. Mücadeleye dair bir iz yok. Tırnaklarının altında deri kalıntısına da rastlanmadı."

Cengiz yerdeki cesedi inceliyor bir yandan Serdar'ı dinliyordu, öğrendikleriyle ölen adamın profilini kafasına çiziyordu. Maktulün sol kolunu kaldırıp parmaklarına yakından baktı. Belirgin yüzük izini fark ettiğinde, "Evin içinde yüzük bulan oldu mu?"

"Yüzük mü? Hayır. Gözümüze çarpmadı, arkadaşlara söyleyelim tekrar arama yapsınlar."

"Adamın kimsesi yok mu?"

"İki sene önce karısı akciğer kanserinden hayatını kaybetmiş. Çocuk da yok."

"Cesedi kim bulmuş?"

Serdar'ın işaret ettiği yere baktı Cengiz, uzun ve dar koridorun sonunda bekleyen pala bıyıklı, uzun boylu adamı baştan aşağı süzdü, "Adı ne?" diye sordu.

Koca bir çınar ağacını anımsatan, iri yarı heybetli biriydi. Fakat üzüntüsünden omuzları düşmüş, bakışları donuk ve sessizliğe gömülmüştü.

"Adnan."

Cengiz yerde yatan cesede daha yakından bakmak için çömeldiğinde yerlere saçılmış sigara küllerinin parladığını gördü. Dikkatini cesedin üzerinde yoğunlaştırdı. Rastgele indirilmiş bıçak darbeleri birbirine çok yakındı. Katil, kurbanının savunmasız bir anını kollayıp saldırmıştı. Ölümlere yabancı olmayan bu semtte herkes gözünü kırpmadan birinin hayatını elleriyle alabilirdi.

“Serdar, kapıda ya da pencerelerde zorlama var mı?”

“Hayır amirim. Ama doğramalar ahşap ve çok eski, camın açık olma ihtimalini düşünerek ayak ya da parmak izi taraması yaptık fakat bir sonuç çıkmadı.”

Cengiz kendi duyabileceği bir ses tonuyla “Belki de katili tanıyordu ve eve kendi eliyle davet etti, ” diyerek kafasının içindeki düşünceleri sesli şekilde dile getirdi.

Ayağa kalkıp yerde birikmiş olan kan izlerine basmamaya özen göstererek odanın içinde tur atmaya başladı. Kutu gibi olan evin gezilecek fazla odası yoktu, küflenmiş ekmek kokusunun hâkim olduğu mutfığa geldi. Evyenin yanında duran yıkanmış kül tablasını gördü. Çöp kutusu olarak kullanılan tenekenin içi boştu.

“Serdar, çöpün içinden neler çıktı?”

“Beş bira şişesi ve sigara izmaritleri vardı amirim. İncelemek üzere aldık.”

“Cesedin yanında küllere rastladım onlardan da bir şey elde edebilir miyiz?”

“Sanmam Başkomiserim.”

“İzmaritleri görebilir miyim?”

Cengiz delil poşetinin içindeki sigara izmaritlerine baktıktan sonra geri verdi. Samsun 216... Mutfak dolaplarının kapaklarını açıp kontrol ettiğinde yoksulluk kokan dolapların içi bomboştu. Evin banyosu dışında tamamen gezmişti, burada bir insanın yaşaması mümkün değildi.

İnceleme boyunca Savcı hiç ses çıkarmıyor Cengiz’in yaptıklarını izliyordu büyük bir sabırla.

Banyoda çürümeye yüz tutmuş ve parçalanmış fayanslar, sararmış tuvalet, küflenmiş ve sızdıran musluklar, mavi desenli naylondan yapılma perdeyle ayrılan duş yeri ve duvara sabitlenmiş kırık aynanın önde eskimiş diş fırçası. Evler insanların hayatlarının aynası olmuştur her zaman.

Araştırma yapan Cengiz’in peşinden takip ettiği Evren, birlikte pala bıyıklı adamın bulunduğu odaya tekrar geri döndüler.

İpleri elinde tutan Başkomisere ayak uyduruyordu, onu tekrar eski günlerdeki gibi olayların içinde görmek mutlu ediyordu. En son üzerlerine yıkılan davayı kapatma emri geldiğinde Cengiz karşı çıksa da susturulmuştu, bu durumu hazmetmek de pek mümkün değildi.

“Evren sen şu minibüsteki adamın gazını al bakalım.”

Tamam derken sinsice gülümsediğini gören Cengiz, “Çok hırpalama!” diye uyardı. Ardından maktulün arkadaşına döndü ve yanına doğru yaklaşılmaya başladığında ağır ter kokusu burnunun direğini sızlattı.

“Adnan. Başın sağ olsun.”

“Dostlar sağ olsun Amirim.”

“Anlat bakalım neler oldu?”

“Anlamıyorum, dün kahveden beraber çıktık, onun evine geldiğimizde ayrıldık, sorun yoktu, sabah geldiğimde kapı açıktı ve onu ölü buldum.”

“Sorun yaşadığı birileri var mıydı?”

“Tanımadığımız adamlar birkaç kez yolumuzu kesip haraç almaya çalıştılar. Vermedik, resmen mahalleye dadandılar.”

“Sürekli burada mı bu adamlar?”

“Hayır. Camları siyah bir minibüs var, ara sıra gelip insanlardan zorla para alırlar.”

“Tanıyan ya da gören var mıdır?”

“Bilse bilse kahveci Murat bilir Amirim.”

“O nereden tanıyor.»

“Onun mekânına birkaç kez geldiklerini görmüşlüğüm var.”

Cengiz kaşlarını kaldırdı ve kuşkuyla baktı, kahvehanenin yerini tarif etmesini istedi adamdan.

“Sen nerede oturuyorsun?”

“Elli metre ileride...”

“Gece sizi takip eden biri oldu mu?”

“Hayır. Yani dikkat etmedim açıkçası.”

“Gece eve birileri gelmiş, sence kim gelmiş olabilir?”

“Belki Remzi ya da Murat merak edip kontrol etmeye gelmiştir.”

“Remzi kim?”

“Murat’ın arkadaşı, bizim mahalledendir ama burada oturmuyor artık, zengin birinin yanında iş bulduktan sonra taşındı.”

“Nasıl biri, ne iş yapar?”

“Şık giyimli, uzun boylu, esmer, şoförlük yapıyor...”

Dili döndüğünce anlattığı tarife göre kafasında canlandırdı, kalabalığın içinde kıyafetiyle dikkat çeken genç geldi aklına.

Pencereden dışarı kafasını uzattığında dışarıda gördü onu.

“Bak bakayım, söylediğin kişi şuradaki mi?”

Adnan da bulunduğu pencereden kafasını uzattığında, kendisine baktıklarını fark eden Remzi ile göz göze gelmişlerdi. Gencin aniden beliren huzursuzluğu hareketlerine yansdı. Cengiz onunla konuşmak için kapıya doğru yöneldi, dışarı adımını attığında ise genç adam ı ışık hızıyla yok olmuştu ortadan. Adnan da gölge gibi sürekli arkasındaydı. Cengiz’in baştan aşağı süzdü tekrar, her seferinde kendisinden gözlerini kaçırıyordu.

Bir şeyler gizlediği belliydi, “Sen ne saklıyorsun benden, çıkar ağzındaki baklayı hele.”

“Haşa Amirim! Sakladığım bir konu yok, benden duymuş olmayın ama şu söylediğim Murat, insanları korkutsun diye minibüsle gelen adamları özellikle besliyor gibi.”

“Onun çıkarı ne, neden beslesin?”

“Para, bu adamlar ne dolap döndürüyorsa Murat bunlara destek çıkıyor ve ona kimse bulaşmıyor.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Milletin anasını ağlattılar, maşallah onun tuzu kuru, dokunan eden yok, kahvede kumar oynatıyor aynı zamanda. Biz it gibi korkarken beyimiz padişah gibi yaşıyor. Geçenlerde yine oyun oynuyorduk, Yavuz diye bir adam çok nadir gelir. O gün de biz oradayken denk geldi, masamıza oturdu, oyun oynamaya başladık bu kaybetti, bizden borç istedi, şansı öyle dönmüştü ki herkesi söğüşledi. Hatta bize o an borcunu geri ödedi. Oynamak için ısrar etti ama girmedik. Murat’ın adamı sayılır.”

Cengiz Adnan’ı dinlerken cebinden çıkardığı sigaradan yaktı, kendisini izleyen adama baktı, “İçer misin” diye sordu.

Üzerindeki anlık şaşkınlığı atan Adnan kendi cebinden tek hamle ile çıkardığı paketi uzattı. “Buradan yaksaydın Amirim.”

Cengiz pakete baktı. Samsun 216...

“Sağ ol, Ümit sigara içer miydi?”

“Yok, karısı Ayşe öldükten sonra bıraktı sigarayı.”

“Kimler biliyor sizin bu adamlarla sorun yaşadığınızı?”

“Kuytuda sıkıştırdıkları için gören olmadı, biz de dillendirmedik.”

“Neden?”

“Kim ne yapabilir ki?”

Sessiz kalan Cengiz kaşlarını kaldırarak baktı iri kıyım adama, gözlerinde çözemediği bir efsun vardı. Sırası geldiğinde nasıl olsa o dili çözülecekti... Kirli sırlar içinde saplanıp kalmıştı, çırpındıkça batacak, battıkça hayatta kalmak için daha çok mücadele edecekti, işte o zaman dönecekti içindekileri.

“Sen buralardan ayrılma sakın.”

Adnan gibi peşinden gelen polis memuruna döndü, “Adın ne?”

“Doğan, Başkomiserim.”

“Doğan bu adam sana emanet, eğer kılına zarar gelirse haritanın doğusundan yer beğen kendine.” Ardından eğilip Doğan’ın kulağına Pala Bıyıklı adamın duyamayacağı şekilde bir şeyler fısıldadı.

Uzaklaşmaya başlayan Cengiz burnuna yerleşen ağır ter kokusundan bir an önce kurtulmak istiyordu. Çevresine göz attı, Ümit’e yakın olan komşuların kapısını çalmak için harekete geçti. İlk zili bir şeyler öğrenmek için çaldı. Otuzlu yaşların ortasında bir kadın açtı, çiçek desenli, bol şalvarının üzerine giydiği ciyak sarı tişörtüyle mahallenin konseptine tam uyan bir modeldi. Yağlı, sarı saçları paket lastiği ile toplanmış, sırtıttığında da sararan dişleri görünüyordu. İçeriden çocukların koşuşturmacaları eşliğinde yükselen çığlıklar vardı.

“Buyurun,” dedi ağızındaki sakızı yayvan şekilde çiğnerken.

“Adın ne senin?”

“Safiye.”

“Ümit’in öldürüldüğünde neredeydin?”

“Evde.”

“Gördüğün dikkat çeken birileri oldu mu?”

Kafasını içeri çevirip gürültünün kaynağını gösterdi, “Bunlarla uğraşırken bırak birini görmeyi önümü görmüyorum ben.”

“Babaları nerede?”

“Bu sabah erken çıktı, sabaha karşı gelir. Gece kulübünde çalışıyor Komiserim. Geldiğinde de yatar uyur.”

“Kocanın adı ne?”

“Yavuz.”

“İyi bakalım. Kocanla sonra konuşurum.”

Kadının suratı tekrar geleceğini duyduğunda bozuldu, rahatsız olduğu her halinden belliydi.

Başkomiser kadının yanından ayrılıp bir sonraki kapıyı çaldı. Zayıf bir genç çıktı karşısına. Yan komşusunun aksine daha gençti. Cengiz’i araladığı kapının ardında karşıladı, içerisinin görünmesini istemediği için siper olarak kullandı gövdesini. Üzerine giydiğı beyaz bir atlet ve penye şortla duruyordu.

“Adın ne?”

“Halil.” Elinde tuttuğı sigaradan derin bir nefes çekti.

“Samsun 216 mı o?”

“Evet.”

“Bana da bir tek ver bakalım Halil.”

Paketinde kalan son sigarasını isteksizce uzatırken suratının asılmasına engel olamadı.

Durumun farkına varan Cengiz, “Delikanlının son sigarası alınmazmış, ama içtiğiniz sigaraya bayıldım,” dedi. Ardından kendi paketini Halil’e verdi. “Senin sigaradan içelim tadımız gelsin,” dudaklarına yerleştirdiğı sigarayı çakmağıyla ateşledi.

Başkomiserin Camel paketini alan Halil’in yüzü bir anda değişti ve gülmeye başladı, itiraz etmeden şortunun cebine koydu.

Adamın hareketlerini izleyen Cengiz merakla, “Herkes burada 216 mı içer?”

“En ucuzu o Komiserim.”

“Dün akşam evde miydin?”

“Hayır, kahvedeydim.”

“Ümit ve Adnan da oradaymış, öyle değil mi?”

“Evet, okey oynadık geç saate kadar.”

“Onlardan önce mi ayrıldın sen?”

“Hayır. Başka masadaki oyunu izlemeye başladım.”

“Ümit ve Adnan hakkında bilmem gereken önemli bir şey var mı?”

“Üç kuruş parayla kumar oynamayı severdi, onun haricinde

haplanan çocuklara ufak tefek mal satardı.”

“Malı nereden bulduğunu kimlere sattığını biliyor musun?”

“Detayları bilmiyorum, ben dalgama bakıyorum Amirim.”

“Sen ne iş yapıyorsun?”

“Tesisatçıyım.”

Halil kendiyle alakalı gereksiz detaylara girdi, konunun dağılmasına izin vermeyen Cengiz, “Murat ve Remzi’den de bahsetsene biraz bana?”

“Mahallede sözü geçen biridir Murat, istediğine yardım eder, sevmediği kişiye de hayatı zindan. Remzi ile arası pek sıkı, ama o da buralardan taşındıktan sonra pek görünmez oldu. Geldiğinde Murat ve tayfasıyla takılır basar gider.”

“Siyah minibüslerden bilgin var mı?”

“Denk geldim birkaç sefer. Buraların adamı değiller, ne diye geliyorlar onu da bilmiyorum.”

“İçindekileri hiç gördün mü?”

“Hayır.”

Cengiz Halil’in yanından ayrıldı, elinde tuttuğu sigaradan son bir fırt daha aldığı anda ekip otosu hazırlamaları yönünde emir verdi.

Evren’in yanına doğru yürümeye başladı, Komiser Yardımcısının kabadayıya attığı fırçanın sesi uzaklardan duyuluyordu. Kapı açıldığında aniden ses kesilse de havadaki yüksek gerilim devam ediyordu.

“Ne anlatıyor bu lavuk?”

“Abi laga luga yapıp duruyor.”

Evren’in gözlerinde çakan şimşekler belli oluyordu.

“Adın ne lan senin?” diye girdi araya Cengiz.

“Aykut!”

Evren gencin bir şeyler sakladığı öne sürdü, bildiğini ama konuşmadığını...

Başkomiser devam etti, “Murat’la sen yakınmışsınız?”

“Evet, ne oldu?”

“Remzi denen yavşak nereye kayboldu?”

“Ağzını topla,” dedi çocuk, diklenmeye başladı.

“Senin de onun da geçmişini sikerim, oğlum tohumunuzu kuruturum lan sizin. Sana mı soracağım nasıl konuşacağımı?”

Evren'e döndü, "Bu beklesin, kahveye gidip gelelim."

İki memuru beklemesi için aracın başına dikti, döndüğünde onunla hesaplaşması oldukça acı olacaktı.

Evren'le resmi araca doğru yürüdüklerinde her taşın altından Murat'la Remzi'nin çıktığını anlatıyordu, kahvehane sahibini görüp konuşmanın yararlı olacağı fikrindeydi.

Yürüme mesafesinde bulunan yere varmaları çok sürmedi, güneşin yakıcılığının yanı sıra parlaması neredeyse kör ediyordu insanı.

Kahvehanede oyun oynayanların polis aracını gördüklerinde keyiflerinin kaçması yüzlerine yansdı.

Cengiz kapıdan girdiğinde arkasında resmi kıyafetli iki memurla beraber Evren eşlik etti. Huzursuzluğun kaynağının kendisi olduğu halde istifini bozmuyordu, içerideki havayı iyice teneffüs etti. İnsanların üzerinde bıraktığı olumsuz etkiden hoşlanmıştı. Sessizliğin uzamasına bir süre daha izin verdi.

Tek tek masaları süzdükten sonra, "Selâmün aleyküm," diye selamladı.

Az kişi "Ve aleykümü's-salam." diye karşılık verirken ancak çoğunluk sessizliğini korudu. Gençlerin oluşturduğu topluluğun sessiz kalma sebebi diğerleri kadar yabancılarla çabuk kaynaşamamalarıydı. Olay yerindeki kalabalık güruhtan beslenmedikleri çok açıktı. Hiç şüphesiz kendi semtinin kanun koyucuları ve koruyucularıydı onlar. Kendi kutsal topraklarındaki yabancılar her zaman kuralların dışında bırakılırdı. Polisler bile...

Evren kalabalığı göreceği bir yerde eli CZ 75 de tetikte bekliyordu. Amiri kuru bir sesle "Murat kim?" diye seslendiğinde masalara göz atmaya başladı. Ama hiç hareket yoktu.

Aralarında yaşanan bakışmalardan sonra çekim gücünün etkisine kapılmış gibi tüm başlar aynı yöne doğru dönmeye başladı.

Kaygısız bir şekilde masada oturan adam elindeki iskambil kartlarını masaya sertçe bıraktıktan sonra kafasını kaldırıp baktı. Ağır hareketlerle umursamaz tavrını da sürdürüyordu. Cengiz'in karşısına dikildiğinde çenesi yukarda, "Murat benim,

ne oldu?"

Konuşma sırasında ağzındaki tüm dumanı Başkomiserin yüzüne üfledi. Özellikle de 'Ne' sözcüğünün üzerine basa basa vurgulaması sinirlerin iyice gerilmesine neden oldu.

Başkomiser kendi kendine mırıldandı. "Herkes mi arıza olur kardeşim!"

İçinden ona kadar sayarak sakin kalmaya çalıştı, karşısındaki ne idüğü belirsiz adamın kemiklerini kırmamak için sakinleşmeye çabalıyordu.

Cengiz bu psikolojik savaşları gayet iyi biliyordu ama çizgiyi aşanlara asla tahammülü yoktu. Eliyle köşedeki boş masayı işaret ederek, "Geç şöyle!" diye emretti.

Murat laubali tavırlarla söyleneni yaptı. Sandalyeyi çekip oturan Başkomiserin tam karşısına dikildiğinde meydan okuyan, küçümseyici bakışlarını sürdürmeye devam ediyordu.

Cengiz karşısındaki adamın oturmayacağını anladığında söze girdi, "Beni buradaki arkadaşlarınla karıştırdın sanırım."

"Yok. Kim olduğunuzu biliyoruz, sıkıntı yok."

"Nereden biliyorsun lan?"

Murat sinirlerine son derece hâkimdi, öfkesi yüzünden boynundaki damarlar belirginleşse de kontrolü elden bırakmıyordu. Delici bakışlarla Başkomiserin gözbebeklerinin içine bakmaya devam ediyordu.

Cengiz oturduğu yerden kalkarak Murat'ı ensesinden yakaladı, mengene gibi kavradığı güçlü elleriyle kendine doğru çekti. Burun buruna gelen Genç Kahvecinin nefesindeki yoğun çay ve sigara kokusunu hissedebiliyordu.

"Götüyle inatlaşan donuna sıçar aslanım. Bana bak seni merkeze alırım yumuş ile yumuşatır sokaklara salarım. Sabrımı daha fazla zorlama..."

Adamı serbest bıraktığında, acı yüzünden ensesini ovalamaya başladı.

"Mahallede senden ilah gibi bahsediyorlar, ne iş?."

"Severler, sayarlar. Biz de elimizden geldiğince yardımcı oluruz."

"Kumar oynatarak mı?"

"Benden habersiz dönüyorsa bir şey diyemem," kalabalığa döndü,

“Kim kumar oynuyor ya da oynatıyorsa onun hayatını sikeceğim bilgisi olsun!” dedi ve Cengiz’e döndü.

“Bana şov yapma lan, mahallede siyah bir minibüs gezip duruyormuş, senin mekana girip çıkanlar olmuş, kim onlar?”

“Yok, Öyle bir durum, kim görmüş?”

Sesinde hafif tedirginlik tınısı kendisini ele veriyordu, Cengiz doğru yolda olduğunu anladı.

“Oğlum millete yardım ediyorsun, senin mahallelini haraca kesiyorlar ama sen bilmiyorsun. Bu adamlar buraya girip çıkarken görülmüş, kim onlar?”

“Tanımam etmem, kim söylüyor gelsin yüzüme desin hele!”

“Tamam, seni Adnan’la yüz yüze getireceğim.”

“Adnan ha, ilk önce kendi pisliğini temizlesin köpek. Çocuklara uyuşturucu satamadığı için bana bok atıyor.”

“Neden sana bulaşsın, sen mi sattırmıyorsun uyuşturucuyu?”

“Bak Amirim, burada da satmaya kalktılar tekme tokat dövdüm, kumar oynattığımı ve o adamlar her kimse görüştüğümü söyleyerek iftira atıyor bana.”

“Remzi denen adam nerelerde? Çok yakınmışsınız?”

“Evet, çalıştığı için pek gelemez buralara.”

“Ne iş yapar?”

“Zengin bir iş adamının şoförlüğünü yapıyormuş.”

Cengiz, Remzi ile konuyu deşmeye çalıştıkça yuvarlak cevaplar veriyordu arkadaşı. Ne kimin adına çalıştığını ne de nereye taşındığını biliyordu. Sözde dostum dediği kişinin neler yaptığından bir haberdî.

‘Derin Şüphe’ adı verdikleri dosyanın etkisinden kurtulan Evren’in Amiri, gösterisini tek başına sürdürüyordu.

“Ümit’in evine gittin mi dün gece?”

“Hayır. Ne işim var o adamın evinde?”

“Remzi’yi bir ara bakalım.”

Murat tereddüt yaşadı, elini cebine attı ama telefonu çıkarmadı. Başkomiserin tekrarlaması üzerine söyleneni yaptı. Telefonu kulağına dayayıp beklemeye başladığında yüzü kızarmaya başladı.

Telefondan sızan tiz sesi duyabiliyordu ama söylenenleri anlayamıyordu Cengiz. Mimik ve jestlerini izlemeye başladı.

Konuşurken ahkâm kesen serseri kılıklı adamın ellerini nereye koyacağını, nasıl saygısını bozmamak için çaba sarf ettiğini gözlemliyordu. Yakın arkadaşı ile geçen soğuk konuşmayı keserek kendi görüşmek istediğini söyledi.

“Alo Remzi, ben Başkomiser Cengiz. Seninle görüşmeye geliyordum nereye kayboldun birden?”

“Kusura bakmayın Başkomiserim, telefon geldi gitmek zorunda kaldım. İsterseniz görüşmeye ben gelebilirim.”

“Ben numaranı alıyorum, arayacağım ni.”

“Tamam.”

Cengiz’in beklediğinin aksine oldukça düzgün Türkçe konuşan kibar biriydi Remzi. Telefon numarasını yazdıktan sonra çay ocağının yanında duran Murat’ın masasına yöneldi. Gazetelerin dağıldığı yerde, masa takvimi yanında da siyah, küçük bir ajanda duruyordu.

“Çırağına söyle de bir çay versin içelim Murat...” takvimin yapraklarını çevirmeye başladı, “...bu tarihleri neden karaladın?”

Başkomiseri duyan Çırac patronuna baktı, onay aldıktan sonra bardakları sıcak sudan geçirip çayları doldurmaya başladı.

Takvimin üzerinde lastik firmasının bastırdığı, çıplak kadınların olduğu sayfalarda gelişigüzel tarihler işaretliydi,

“Bunlar ne?”

“Ödemeleri unutmamak için.”

“Ne çok ödeme varmış burada,” takvimi bırakıp bu sefer ajandayı aldı. Sayfaları rastgele çeviriyor bozuk el yazısıyla karalanmış yazıları okumaya çalışıyordu.

Büyük harflerle ‘Çakı’ yazısı dikkatini çekti, karşısında telefon numarası yazılmıştı. Kapattığı ajandayı yerine koyduğu sırada çayı geldi.

Çırac da aynı Murat gibi keskin bakışlara sahipti, servis yaparken insanın içine işleyen bakışları oldukça rahatsız ediciydi.

Başkomiser ona aldırış etmeden, “Şu Yavuz burada mı?”

“Yavuz’u ne yapacaksın?”

“Sen seslen bakalım, yapacağım bana kalsın.”

Murat kalabalığın içinden Yavuz diye seslendi, kel kafalı,

şışman, kısa boylu bir adam çevirdi kafasını. Kahveci eliyle yanına gelmesini işaret ettiğinde oturduğu sandalyeden zoraki kalktı kiloları yüzünden. Aldığı alkol artık yanaklarındaki damarların kızarmasına neden olmuştu, koca cüssesine ve dağ gibi göbeğine bakıldığında oldukça sağlıklı yaşadığı belli oluyordu. Eskiye ayakkabıları patlamış, kısa kollu, renkli çizgileri bulunan gömleğinin bağrını göğsüne kadar açarak kıllı göğsünü sergiliyordu.

Yaklaşmakta olan adama sandalyeyi gösterip, “Gel bakalım, otur şöyle,” dedi.

Hantal bedenini yerleştirdiğinde düzensiz nefesi duyuluyordu. “Eşinle konuştum, maşallah çocuklarında pek güzel. Anlat bakalım olay gecesi oyun oynamışsınız, neler oldu? Bir de senden dinleyelim,” Cengiz çaydan bir yudum aldıktan sonra, Adnan ve Ümit’le ilgili sorularına yanıt vermeye başladı. Herkes gibi yüzeysel konuşuyor arada bir bakışları Murat’a doğru kayıyordu.

Konuşma sırasında telefonuna gelen mesajı okuyan Murat sonra aceleci bir şeyler yazıp cebine geri attı.

Göz ucuyla izleyen Cengiz, “Hayırdır? Rengin attı birden?”

Murat, “Gecedен uykusuzum, iyiyim,”

Yavuz’a döndü tekrar, Murat’la yakınlığını sorduğunda yüzünden okunan şaşkınlıkla ne yapacağını şaşırdı. Bir kahvecinin bir de Cengiz’in suratına baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Araya giren Murat oldu, “Yakınız tabi, bir yakınımın çalıştığı mekanda takılır, ayak işlerini görür, sevilir sayılır, biz de severiz kendisini.”

Esprî ile konuyu saptırmaya çalışıyordu yalancı gülümsemesiyle.

Kuşku dolu bakış attı her ikisine de, hızla kalkıp Murat’a yöneldi. Gözden kaybolmamasını ve tekrar geleceğini söyleyip sertçe sıktı omzunu. Adam acıyla karışık inledi. Amacına ulaşmıştı, her an kendisine ulaşabileceğini ve canını yakabileceğini bilmesini istiyordu.

Cengiz düşündüğü etkiyi bırakmanın hazzını yaşıyordu kahvehaneden ayrıldığında. Araca binip hareket ettiklerinde duyulan silah sesleriyle insanlar koşuşarak kaçıyordu.

Korkudan çok, telaş hâkimdi sokağın her köşesinde. Yolun başına geldiklerinde hareketlilik ve kargaşa ortamı vardı. Daha arabanın durmasını beklemeden atladı Cengiz.

Adnan'a göz kulak olmasını emrettiği Doğan'ı evin dışında görünce içeri doğru koştu, Adnan kanlar içinde yerde yatıyordu. İlk iş olarak nabzını kontrol etti, ama onun için artık çok geçti.

Dışarıda Çevik Kuvvet de olaya müdahil olmuş kural tanımaz mahallede işler çığırından çıkmıştı. Doğan, Cengiz'in yanına korkarak yaklaştı, olanlardan kendisini sorumlu tutuyor ve suçlu hissediyordu.

"Oğlum neler oldu burada?" gördüklerine inanmakta güçlük çeken Cengiz şaşkınlık ve hayret içerisindeydi.

"Başkomiserim dışarıda silah seslerini duyduğumda neler oluyor diye bakmaya çıktım, arkadaşların yaralandığını görünce yardım ettim. Geri döndüğümde Adnan'ın işi çoktan bitmişti."

Cengiz okkalı küfür salladı, bu gün işler onun açısından iyiye gitmiyordu. Doğan'a attığı bakış delip geçiyordu adeta. Evren geldiğinde yanına taşıdığı kötü haberin ağırlığı vardı üzerinde.

"Abi Aykut."

"Ne olmuş Aykut'a?"

"Kaçmış!"

Ne yapacağım der gibi ellerini yana açtı, olay yeri kan gölüne dönmüştü. Gözlem altına aldığı adamlardan biri kaçmış diğeri ise öldürülmüştü. Cinayeti aydınlatmak için uğraşırken olay daha da derinleşmeye başlamıştı.

"Geri dön ve Murat'ı al getir," dedi Cengiz, en azından ondan faydalanmalıydı. İlk defa eli böylesine boş kalmış ve kendisini çaresiz hissediyordu.

Evren hızla dışarı çıktığında etkisiz hale getirilen şüphelilerle uğraşıyordu ekipler. Gelen ambulansın çalan acı siren sesleri duyulmaya başladı. İki polisin de bulunduğu yaralılar ilk müdahale için bekliyorlardı.

Cengiz gelişen olaylarla ilgili bilgi almaya çalışıyordu, polisler dahil görgü tanıklarının tek anlattığı siyah bir minibüsün geldiği, içinden inenlerin Aykut'un başında duran

iki adamı hedef alarak ateş etmesiydi. Aykut, gelen adamlarla minibüse atlayarak kaçmayı başarmıştı. Şehit düşen polislere baktığında, gencecik iki delikanlı görüyordu. Daha mesleklerinin başında talihsiz bir şekilde can vermişlerdi.

Ruhunun derinliklerindeki karanlık daha da büyümeye ve bedeninin tümünü sarmaya başlamıştı.

Evren'in geldiğini gören Cengiz araca doğru yürümeye başladı, gelen aracın içinde sadece Kahveci Çırağını gördü.

"Murat nerede oğlum?"

"Abi adamı almışlar," Çırağı göstererek, "Behlül söyledi."

"Kim almış?"

"Siyah minibüs arka kapıya yanaşmış apar topar paketlemişler." Kısa süre içinde bu kadar ekibin arasından iki kişiyi kaçırmayı ve iki polis bir şüpheliyi de öldürmeyi başarmışlardı. Cengiz, elleri arkadan kelepçelenmiş olan adamlara baktı, herkesin içinde kel kafalı, açık tenli olan adam diğerlerinden farklıydı.

Evren'e döndü, "Genci arabaya bindir, geliyorum," dedi. Gözaltında tutulanların başında bekleyen polise işaret ettiği adamı getirmesini istedi.

Yeni nesil Çevik Kuvvet Polisleri artık daha atletik ve iri görünüyordu. Hepsi aldıkları eğitim dışında düzenli olarak vücut geliştirmeye gidiyordu.

Sakalları daha yeni gürleşmeye başlayan üniformalı polis şüpheliyi getirdiğinde Cengiz bir de yakından süzdü. Gıcır gıcır giydiği taşlanmış kot yerde diz çökmekten dolayı tozlanmıştı sadece, marka olduğu belli olan tişört ise oldukça pahalıya benziyordu.

"Adın ne?"

"Erol."

"Buralı mısın?"

"Hayır.»

"Evren, bu adamı da bindir arabaya."

Arkasında bekleyen Doğan'a baktı, "Sen bu ikisini merkeze götür, yolda öldürtmezsin adamları değil mi?"

"Hayır Başkomiserim," sesinin çatallı çıkmasına engel olamadı. Bekleyen şüphelileri bir aracın arka koltuğuna oturtup yola

çıktı, arkasından da Cengiz ve Evren takip ediyordu. Savaş arenasına dönen sokağı hızla geride bırakırken kafalar iyice karışmıştı.

“Abi neler oluyor?” diye sordu Evren.

“İşler karıştı. Bu basit bir cinayet davası değil, Polisin kuşattığı yerden bir adamı almak, birini öldürmek bu kadar kolay değil. Kötü kokular geliyor burnuma. Bir akıllı kuyuya taş attı, bakalım ardından kaç deli çıkacak içinden. Dua edelimde bu kuyu dipsiz olmasın!”

Orçun YENİLMEZ. Detektif proza